

За наукові КАДРИ

Орган партбюро, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова

№ 16 (604)

ЧЕТВЕР

7

ТРАВНЯ

1959 року

Ціна 20 коп.

Товариші студенти!
До початку літньої заліково-екзаменаційної сесії залишилися лічені дні.
Готуйтеся до сесії!
Цінують кожну робочу хвилину!

ДЕНЬ ПРЕСИ

Квітень 1912 року... В глухій сибірській тайзі царські жандарми розстріляли мирну демонстрацію робітників Ленських золотих прирісків. Ленські вистріли могутньою луною відгукнулися по всій Росії і сколихнули робітничі маси. Почався період масових політичних страйків, мітингів, демонстрацій, які знаменували початок нового піднесення революційного руху. В цей час і народилася перша в Росії легальна масова робітничая газета, створена пітерськими робітниками з ініціативи В. І. Леніна.

креслювала необхідність активної боротьби за ці інтереси.

Винятково велику увагу «Правда» приділяв В. І. Ленін. На сторінках її було вміщено біля 250 ленінських статей. «Я писав до цієї газети майже кожного дня...» — згадував він пізніше.

Протягом перших двох років на сторінках «Правди» було опубліковано понад 17 тисяч робітничих кореспонденцій, в тому числі з України — біля 1550.

Авторитет «Правди» ріс з дня на день. З усіх кінців неосяжної Росії редакція «Правди» одержувала листи, в яких говорилося про любов і вдячність, довір'я і відданість робітничих мас більшовицькій партії.

«До виходу робітничої газети «Правда», — писав у ті дні один київський робітник, — ми блукали в пітьмі, — тепер же з її допомогою ми стали на вірний шлях. Ми цінуємо нашу робітничу газету «Правду» за класову точку зору і послідовність в робітничому русі».

Незважаючи на жорстокі переслідування з боку царської поліції, яка багато разів забороняла дальше видання газети, Правда, завдяки підтримці робітничих мас, знову і знову відновлювала свою роботу під новою, подібною назвою: «Рабочая правда», «Северная правда» та ін.

«Правда» стала, за задумом В. І. Леніна, не лише колективним пропагандистом і агітатором, а й колективним організатором. Газета відіграла велику роль у розгромі меншовиків-ліквідаторів, одзоівістів, націоналістів, у зміцненні існуючих і створенні нових більшовицьких організацій.

Влітку 1914 року за більшовиками-правдистами вже йшло 1/5 активних робітників Росії. І без перебільшення можна сказати, що в цьому значна заслуга «Правди».

З дня виходу першого номера «Правди» — 5 травня 1912 року — пройшло сорок сім років. Цей день трудящі нашої Батьківщини щороку відзначають, як традиційне свято — День преси.

В. СКРИЛЬОВА.

Як ми відзначили Ленінські дні

На чергове заняття з французької мови всі наші студенти підготували переказ французькою мовою: «Місто Леніна».

Під керівництвом старшого викладача Н. Є. Свірської було проведено заняття, присвячене ленінським дням.

Студентка Варивода підготувала доповідь про життя Володимира Ілліча. Цікаво розповідала вона про дитинство і юність В. І. Леніна.

Ми читали і перекладали на російську мову спогади італійця Джіованні Жерменетто, який бачив В. І. Леніна і говорив з ним.

Шоста підгрупа математиків I курсу.

ДРУЖБА МІЦНІЄ

Міцніє дружба студентів II курсу українського відділу філологічного факультету з робітниками судноремонтного заводу № 1. Студенти відвідують гуртожитки судноремонтників, цікавляться життям і навчанням робітників.

Дехто з робітників закінчує вечірні школи робітничої молоді, багато є й таких, хто вчиться у вечірніх технікумах та інститутах. Студенти охоче допомагають своїм новим друзям. Багато цікавих заходів проводять вони разом: два вечори відпочинку, екскурсія в музей Західного і Східного мистецтва.

Та це ще тільки початок. А скільки цікавого попереду!

Як бажаних гостей зустрічають робітники студентів.

Студенти прийшли на завод

Субота... Закінчилась остання лекція, але ніхто із студентів I курсу історичного факультету не поспішає додому. Через півгодини вони вже на підшефному заводі ім. Січневого повстання у своїх друзів — робітників механічного цеху. Молоді робітники, які борються за те, щоб їх бригади називалися комуністичними, не лише добре працюють, перевищують норми, вчать. Вони все

На фото: в кабінеті історії КПРС.

Їхні дипломні роботи найкращі

Більшість дипломантів історичного факультету, що захищали дипломні роботи на кафедрі історії УРСР, одержали відмінні і добрі оцінки. І це тому, що випускники сумлінно і глибоко опрацювали твори класиків марксизму-ленізму, архівні документи, використали різні друковані джерела, періодичну літературу.

Ряд дипломних робіт, оцінених на засіданні кафедри на «відмінно», було відзначено як найкращі. Окремі розділи робіт дипломанток Ворони, Верещагіної, Лебеденко, Качківської кафедра рекомендує для друкування в збірниках студентських наукових праць. Цей успіх дипломантів є, насамперед, наслідком копіткої праці протягом всього навчання в університеті.

Успішному написанню дипломних робіт великою мірою сприяла

також активна участь їх авторів у роботі наукового студентського гуртка з історії УРСР. Кілька разів виступала з науковими доповідями на засіданнях гуртка та науковій студентській конференції студентка Ворона. Її доповіді висвітлювали ряд питань теми: «Перший з'їзд КП України».

З інтересом читається дипломна робота комуністки Верещагіної на тему: «Участь робітників заводу Ропіт в боротьбі за владу Рад в Одесі».

Діяльність Одеської Ради робітничих депутатів у 1905—1907 роках висвітлює на архівних матеріалах дипломантка Лебеденко.

Великі труднощі пододала випускниця Ткач, пишучи дипломну роботу на зовсім мало розроблену тему: «Промисловість Одеси в роки Великої Вітчизняної війни».

Самостійно і творчо розкрила питання про зв'язки Т. Г. Шевченка з російськими революціонерами-демократами дипломантка Кливіник.

Н. КАЛЮЖКО.

Молодець, Галя!

Трапилось велике нещастя на курсі. Захворіла Галя Яценюк на туберкульоз кісток. Уже третій місяць лежить вона в лікарні. Хороша дівчина: була комсоргом, вчилась добре, допомагала товаришам, як тільки могла. Хвороба безжалісно прикувала її до ліжка на довгий час. Зараз вона ходить на милицях, але духом не впала. Прямо таки молодець, Галя!

У важких умовах Галя писала дипломну роботу. Керівник доцент І. М. Дузь приїздив до неї в лікарню, давав поради, вказівки в процесі написання дипломної.

Дуже вдячна Галя, її батьки, а також весь курс Олі Спровецькій за її турботи. Завдяки їй, як профспілковому активістові, Галі дали путівку на лікування.

Незважаючи на важку хворобу, Галя з допомогою друзів йде з усім курсом в ногу, закінчує свою дипломну роботу.

В. ПІЧА.

В. ЛЯШЕВСЬКА.

ОБМІНЮЄМОСЬ ДОСВІДОМ

Під час підготовки до виборів у Верховну Раду УРСР та місцеві Ради депутатів трудящих партійне бюро геолого-географічного факультету провело нараду агітаторів, які працювали в закріплених за факультетом будинках. На цій нараді агітатори Г. А. Молчаніколова, Н. М. Ільницька, В. В. Асеева поділилися досвідом роботи. Після наради агітмасова робота на факультеті поліпшилась. В результаті під час виборів всі виборці закріплених за факультетом будинків організовано проголосували в першій половині дня.

Для ознайомлення з методикою роботи по самостійному вивченню марксистсько-ленінської теорії на факультеті проведено нараду консультантів. На нараді консультанти Б. М. Меламед, І. М. Ланда, А. П. Іванов та інші обмінялися досвідом своєї роботи. На цій нараді всебічно обговорювалась також методика вивчення матеріалів XXI з'їзду КПРС.

Нарада доручила Д. М. Меламеду розробити теми і підтеми доповідей і співдоповідей по матеріалах XXI з'їзду КПРС з рекомендованою літературою. Це завдан-

ня т. Меламед виконав, і зараз всі групи (а їх на факультеті чотири) працюють за виробленою тематикою, причому кожен консультант при плануванні співбесід враховує рівень підготовки своєї групи з марксистсько-ленінської теорії.

У квітні місяці проведено наради по обміну досвідом роботи з агітаторами, що працюють в академічних групах.

Г. МІЩЕНКО,
заступник секретаря
партбюро геолого-географічного факультету.

ЛІТЕРАТУРНА СТОРІНКА

Віталій БЕРЕЗІНСЬКИЙ.

Весну Одеса зустрічала

Весну Одеса зустрічала щойно,
тумани розіславши уночі.
Ми в вікна заглядали непристойно,
по вулицях вечірніх ідучи.
Нас не лишали заздрощі непевні
до тихих і до затишних кімнат,
де чай пили на вечорі сімейнім
чи бавили пухнастих немовлят.
Наш відпочинок міг би бути кращим,
аніж оце блукання без мети,
та не хотілось нам тоді нізашо,
прощаючись, в гуртожиток іти.

В повітрі ледве чутно пахли зливи,
стояла тінь жіноча у вікні,
і ми почули журне і вразливе:
— Гай-гай, гуляє молодь повесні!
Ми чули це крізь голубинь віконну,
як легкий трепет ніжної душі.
І більше не позаздрили нікому
і в вікна не дивилися чужі.
Вогні губились в тумані таємнім,
і засинало місто першим сном.
А світ здавався нашим, невід'ємним,
на сотні гін відчиненим вікном!

МОРОШКА

В Архангельську від стужі терпко трошки.
Стоять, немовби на припоні, хмари.
Блідорожеві ягоди морошки
я в дівчинки купую на базарі.
І загортають рученята скорі
кульок охайний. Простягає — «Нате!»
А усмішки у дівчинки прозорі —
як жаль, що їх з собою не забрати!
Йй діл нема до того, що на світі
є шовк-трава і на межі пшениці
жагучі, сонцем червоно наліті
у нас на Україні полуниці.
Я не запевню в їх красі нізашо
в краю морошки випещену душу.
Дівчатко вірить, що вона — найкраща,
і віру цю нічим я не порушу!

Чуеш: повніться даль голосіннями —
це пташки подалися до вирію.
Ми одні в цьому гаї осінньому,
де лиш білка горіхи визбирує.
Через листя стежину протопчемо
під зітханнями вітру горішнього,
і ніяких ми скарбів не хочемо,
і нічого не знаєм ріднішого.
Як шумують гаї заворожені,
тонко барвами осені мічені,
обережні, скупі, насторожені,
мовби ласки любимої дівчини.

Все мені під силу на землі,
на якій родився і живу.
Плодом заколишусь на гіллі
чи впаду рососою на траву.
Як завії затуманять сад,
і кругом глибокий ляже сніг,—
я не всиджу в затишку кімнат
і, тривожний, вийду за поріг.
Співом увіллусь в блакитний світ,
розгадаю дивні сни гаїв,
і узимку відшукаю цвіт,
і почую в грудні солов'їв!

СОРОЧКА

Там спокій мене
неспроможний приспати
неждано,
де праця од серця
одгорне і сум і біду.
Сатинову чорну сорочку
на дні чемодану
сьогодні на зміну
вишиванці білій знайду.
І юності нашій
ми знову добавимо стажу,
робочого стажу
у м'язи віллемо тісні,
бо дні то були,
коли судно у спеку вантажив,
по трапу високому
тюки носив на спині.
І чорна сорочка
була незамінною в будні,
просолена потом
і сонцем нагріта в маю.
І, випрану в морі,
сушив її вітер на судні,
єдину сорочку,
дешеву сорочку мою.
Ніякого лиха
не трапиться в світі зі мною,
в братерстві мені
не відмовить трударська сім'я:
робоча сорочка
не стала для мене тісною,
найкраща сорочка,
дешева сорочка моя!

З конкурсу на кращий худож- ний переклад

І. ГРУДЕВ.

На мокрий двір дивилась
через скло,
Просила:
— Ну чого під дощ
ти вийшов?

Іди писати,
за столом тепло,
В кімнаті світло
і затишно... —
З тривогою питала:
— Що з тобою?
Тепло та хліб. Чого тобі
ще треба? —
...А бачила ти річку
голубою
Під хмури
і глухим
осіннім небом?!

ГРЯЗЮКА І КАМІНЬ

По мостовій пройдуть —
і тільки кроків стук,
Слідів не збереже ніяк
кремнистий брук.
Грязюка — всякий крок
значити чітко буде,
Щоб кожен уявляв: і з нею
знались люди.

НЕ СПАЛАХНЕ...

Трава засохла.
Навесні
Вона красивою воскресне.
Зоря, згоріла ввишині,
Не спалахне уже чудесно.

ТРАВА

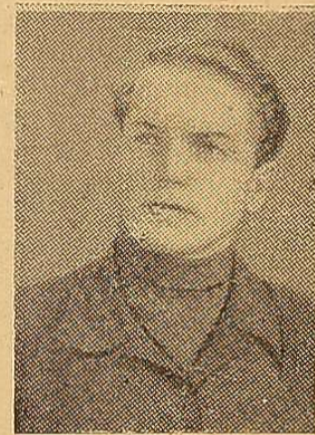
Пустир.
Вже не шумить тут
листя,—
Сад вирубали.
Стало тихше.
Трава бундючливо хвалиться:
«За мене тільки зорі вище».

Петро ОСАДЧУК

В ранковій далі
Вогні ясні,
А тут невдалі
Сумні пісні.
Та спрагу щирю
Ще маю я!
В кипінні виру
Мета моя,
Де всі невтомні,
Усі прості...

В заводі, в домні —
Серця людські.
Потрібні звуки
Знайду я там!
Робочі руки.
Відкинуть хлам,—
І буде голос,
І буде спів,
І правди колос
З живих степів!

Малиновий неспокій
Принесла чорноока,
І бреду я, чудний,
У вечірню красу,
Де морського повітря
Соковиті потоки,
Де весна молода
Розплітає косу...
Прислухаюсь до звуків:
То — черешенька квітне,
То — каштановий лист
Набирає роси...
Розливається ніжно
Тиха музика квітня,
В синім шелесті міста
Чарівні голоси...
Посміхаються зорі,
Як веселі дівчата,
Чистий вечір голубить
Соромливі гадки...

Чомусь хочеться так
Про красиве співати
І дарувати усім
Голубі васильки!

МІНІАТЮРИ

1.
Я підслухаю стук свого серця,
Все в слова голубі переллю...
Ти не смійся лише і не сердься,
Коли буде там слово «люблю».

А веселий вітер,—
Безсоромний вітер,—
Обнімає віти,
Кучеряві віти!

2.
Листячко зелене
Розбудило клени,
Промені сріблясті
Облили їх щастям,

3.
Зорі падають часто
В темні і ніч.
Сонце —
не може впасти
В безвість сторіч.

І. КОБЗЄВ.

Не вмію бути я щасливим,
Хоч у біді не безпорадний.
Так часто людям некрасивим
Не до лиця костюм нарядний.
Мені б співати в день удачі,
А я все думаю, чудний:
Можливо поруч інший плаче,
Я веселюсь, а він сумний!..
Не хочу, щоб мене машина
В обманній розкоші несла,

А інший хтось мені у спину
Несправедливий докір слав.
Хоч на балах щасливий ніби,
Я там сумую все одно:
Ще є на світі дім без хліба,
А я із хліба п'ю вино...
Коли веселим і буваю,
Незручність важко утаїть,—
Так, наче я сиджу в трамваї,
А поруч дівчина — стоїть.

Г. ГЕЙНЕ.

Наче Атлас, мучусь я —
Світ страждань нести повинен.
У вогні душа моя,
Серце рветься на частини.

Горде серце захотіло
Може щастя без кінця...
Та стражданнями зітліло,
І тепер нещасний я.

В. о. редактора В. В. ФАЩЕНКО.

Ректорат, партійне бюро, профком, комітет ЛКСМУ Оде-
ського державного університету ім. І. І. Мечникова з сумом
сповіщають про смерть найстаршого працівника університету,
доцента кафедри загальної історії

БОЛТЕНКА

Михайла Федоровича,
і висловлюють співчуття сім'ї покійного.

Ректорат, партбюро, профком,
комітет ЛКСМУ.